

[Johs. Christiansen.]

om den fællesnordiske Højskole. Jeg har med Interesse læst de Meddelelser, der er fremkommet efter det nys afholdte Møde af nordiske Undervisningsministre. Efter disse Meddelelser på samme er Højskoletanken ikke blevet drøftet. Muligvis er Grunden hertil den, at man vil afvente Erfaringerne, der nu vil blive gjort med Højskolen i Kungsälv, der ventes aabnet til November næste Aar. I denne Forbindelse vil jeg gerne lægge et godt Ord ind for, at Amtsunderstøttelserne paa ny kan anvendes til Ophold paa Højskole i vore nordiske Broderlande. Men muligvis er det ogsaa saadan, at man i de øvrige nordiske Landes Undervisningsministerier ikke staar i samme direkte Kontakt med de folkeligt-kulturelle Rørelser som man gør det her i Danmark. Er dette rigtigt, er Stillingen formentlig den, at man afventer et dansk Initiativ, og jeg tillader mig derfor at spørge den højtærede Undervisningsminister, om han, hvis min Antagelse er rigtig, ikke paatænker i den nærmeste Fremtid at tage et saadant Initiativ.

Forskellige Forhold giver mig dernæst Anledning til at spørge rette vedkommende, om man vedblivende vil se roligt paa, at Hjemmeværnsbevægelsen mere og mere optræder som en Stat i Staten. For det første forekommer det mange her i Landet, at de saakaldte Hjemmeværnsøvelser ofte foregaar paa en nærmest anstødelig Maade. For ikke saa længe siden blev en Deltager i saadan en Øvelse — jeg tror, det var i Nærheden af Værløselejren — alvorligt saaret. Dette viser, at man ikke omgaas Vaabnene med tilstrækkelig Forsigtighed, hvilket vel igen skyldes, at Uddannelsen i Brugen af Vaaben er for ringe, for overfladisk. Vil man endelig animere Civilbefolkningen til at anvende ogsaa Skydevaaben i de Terrænøvelser, der siges at være Hovedbestanddelen af Hjemmeværnsforeningernes Virksomhed, maa der øjensynligt stilles langt videre gaaende Krav til Uddannelsen, end Tilfældet synes at være. Men maa jeg endelig i denne Forbindelse endnu en Gang gøre opmærksom paa, at Danmark har ikke noget Hjemmeværn. Det er flere Gange, ogsaa af den højtærede Forsvarsminister blevet stærkt pointeret her fra dette Sted, at Spørgsmaalet om Hjemmeværn eller ikke Hjemmeværn afgøres af Rigsdagen, naar til sin Tid Forsvarskommissionen har afgivet sin Betænkning. Efter alt foreliggende at dømme handler og optræder visse Hjemmeværnsforeninger ikke desto mindre, som om Hjem-

meværn som en Del af Forsvarsberedskabet allerede var en Kendsgerning. Dette tillader jeg mig at henlede Regeringens Opmærksomhed paa, og jeg henstiller til Regeringen at finde Anledning til for Alvor at gøre Hjemmeværnsforeningernes Ledere begribeligt, at Foreninger er eet, militære eller halvmilitære Hjemmeværn er noget andet. At en saadan Indskærpelse synes stærkt paakrævet, fremgaar bl. a. af en Skrivelse, som Københavns 7de Afsnit forleden sendte sine Medlemmer efter en Øvelse. I denne Skrivelse betegnedes Deltageres Opførsel som elendig, næsten ingen overholdt Reglerne for Skydning, hed det videre i Skrivelsen, heller ikke Reglerne for hensynsfuld Fremrykning, og et Par ansvarsløse Elementer beskød endog noget Ungkvæg, hvorved dette paaførtes unødvendige Lidelser og Hjemmeværnsforeningen et større Erstatningsansvar o. s. v. o. s. v.

Takket være et Flertal her paa Rigsdagen lykkedes det i forrige Samling at faa godkendt en Overenskomst mellem Forsvarsministeriet og Hjemmeværnsforeningerne. Mit Parti advarede mod denne Godkendelse. Nu foreligger der altsaa Eksempler paa, at Bestemmelserne i nævnte Overenskomst ikke er af en saadan Effektivitet, at ansvarsløse Elementer inden for Hjemmeværnsforeningerne ikke kan drive deres letsindige Spil. Dette maa formentlig have sin Aarsag i, at Kontrollen med Foreningernes Virksomhed ikke er tilstrækkelig. Jeg spørger den højtærede Forsvarsminister, om han er opmærksom herpaa, og hvad han i saa Fald har foretaget sig eller agter at foretage sig for at gøre den i Overenskomsten tilsagte Kontrol tilstrækkelig effektiv.

Med det samme jeg er inde paa Spørgsmaalet om Misbrug af Vaaben, vil jeg gerne spørge den højtærede Justitsminister, hvilken Kontrol Politiet egentlig udøver i Henhold til Vaabenlovens Bestemmelser. Forholdene er snart saadan, at man ikke kan aabne en Avis, uden at Beretninger om saa den ene, saa den anden Revolverforbrydelse springer en i Øjnene. Forleden kunde man i „Holbæk Amts Vestreblad“ læse, at ikke mindre end 11 Personer inden for Bladets Læserkreds havde faaet Bøder eller vilde faa Bøder for ulovlig Vaabenbesiddelse. Dette tyder paa, at hvor Politiet virkelig passer paa, kommer der Resultater ud af Nidkærheden, men det er ogsaa Bevis paa, hvor omfattende Overtrædelserne af Vaabenloven er.

Gang paa Gang læser man i Bladenes Kriminalreportager Vendinger som denne: „Han trak sin Revolver“. Det er ved at